

živali in še polno drugega drobiža. Vse to vsadi lepo v razgreto peč in speče.

Zjutraj pride mojster, da pregleda delo in se loti prodaje. A namesto hlebcev, žemelj in rogličev najde krušne igračke, ki jih je spekel Pavliha. Gleda in ogleduje, ne ve, ali sanja ali bdi, nazadnje pa se ujezi in zakriči nad svojim pomočnikom:

»Bes te plentaj! Kaj pa si mi tu napekel?«

»Kar ste ukazali,« odvrne Pavliha. »Rekli ste mi, naj spečem pekovske spačke, pa mislim, da so se mi prav posrečili.«

»Ti pokažem posrečili,« se jezi mojster. »Kaj naj začnem zdaj s temi prismođarijami? Kdo bo le kupil tak kruh?« V jezi zgrabi Pavliho za suknjo, ga stresa in kriči: »Plačaj mi moje testo!«

»Prav,« se ga otrese Pavliha. »Plaçam vam testo, a blago bo moje.«

»Kdo te vpraša po blagu?« se zadirajo mojster. »Plačaj testo in glej, da izgineš iz moje pekarije!«

Pavliha plača testo, pobere pečene spačke v koš, se odpravi in spotoma govori pri sebi: »Pravijo, da na trgu ni reči, ki bi ne šla v denar.«

Bil pa je tisti dan ravno semanji dan. Naravnost na semenj tedaj odnese Pavliha svoj koš, razloži po mizi svoje spačke in na mah so se začeli kupci trgati in puliti za njegovo blago.

Tako je napravil Pavliha lep dobiček ter je izkupil precej več, kakor je peku plačal za testo.

Za to kupčijo izve tudi pek, ki se mu je zdelo za malo, da ga je Pavliha tako obrnažil. Brž steče na semenj, poišče svojega zapodenega pomočnika in terja, naj mu plača še drva in zaslužek za peko, ki jo je pokvaril. Pavliha molče pobaše svoj dobiček in gre ter pusti peka, ki je debelo gledal za njim.

Šmarnogorski lovec

Srce bije tamtamam,
puške pa še ne prodam!

Srce bije klep, klep, klep,
polna torba, polhen žep!

Srce bije fik, fik, fik,
suh je v puški še smodnik!

Srce bije lop, lop, lop,
puška strelja kakor top!

Srce bije bum, bum, bum,
zver v grmovju dela šum.

Srce bije buh, buh, buh,
moja puška ni od muh!

Sava Radič-Mirt